

μιά δὲν ἦταν δυο ἀπὲς ἄλλη. Ἡ τάδε, κατὰ τὴ γνώμη της, εἶχε ἄσχημα μάτια, ἢ ἄλλη ἦταν καμπούρα, ἢ τάδε δὲν εἶχε καλὴ περπατησιὰ. ἢ ἄλλη ἦταν γλυφὴ, τῆς τάδε τὸ ντύσιμο μύριζε χωριάτικα κ' ἄλλες εἶχαν ἀγαπητικὰ. Κ' ἔτσι ποὺ ποὺ κέρδησε μόνον μίσος καὶ ἀποτροφή. Τὴν ζούλευαν καὶ τὴν μισοῦσαν. Στὰ μάτια τῶν ἄλλων κἀτι ἐπὶ τέλους ἦταν, μοναχοκόρη καὶ χαϊδεμένη, εἶχε πολλὰ ποὺ ἄλλες δὲν εἶχαν, μὰ ἐξ αἰτίας τοῦ χαρακτήρου της, τῆ μισοῦσαν καὶ γιὰ τὰ δυό. Ἀπλὸς ἐργάτης ὁ πατέρας της θὰ ἦταν ἴσως ποὺ πῶς γνωστικὸς ἂν δὲν εἶχε πρὸ πάντων τὴ γυναίκα του νὰ τὸν κυβερνᾷ. Ἡ Καταρίνα θέλει αὐτὸ κ' αὐτὰ, σὺν ἔλεγε, τοῦ κάκου πήγαινε κάθε λογικῆ ἀντίρρηση τοῦ ἀνδρός της, ποὺ ὑποχωροῦσε πάντα κ' ἐπεὶ εἶχε ἀδύνατο χαρακτήρα κ' ἐπεὶ τῆ γυναίκα του πάντα εἶχε σὲ στέμα τὴν προίκα της. Κ' ἔτσι καὶ οἱ δυὸ δημιουργοῦσαν, ἀθελά καὶ δίχως νὰ τοῦ νόθου, τὴ χειρότερη γυναίκα, ποὺ ἐμελλαν οὐ λίγο νὰ δώσουν στὴν κοινωσιν.

Μὲ τὴν ἡλικία χειρότερος ὁ χαρακτήρας καὶ μεγάλως ἡ δυστροπία της. Τὰ παράλογα γούστα της τὴν βαυκαλίζαν μὲ θνεϊρα τρέλλα. Ἐλπίδες ἀπραγματοποιήτες τὴν κοίμιζαν δημιουργημένους ἀπὸ τὴν ἄγνοια τοῦ κόσμου. Τὸ ζήτημα τὸ πῶς θ' ἀποκατασταθῆ, πῶς οὐ κάθε ἐποχὴ εἶνε ἡ κυριώτερη ἐνοια κάθε κόρης, δὲ καταδέχθηκε νὰ τὸ σκεφθῆ ποτὲ, τὸ θεωροῦσε ἀνάξιο προσοχῆς καὶ γελῶτο. Ὁ ἐκεῖν ὑνειροπολοῦσε γάρους ἀρχοντικούς, ἵπποτικούς ἐρωτας. Δὲν ἤθερε πῶς οἱ χρόνοι τῶν μυδιτορημάτων εἶχαν περάσει, καὶ οἱ τὰ θεωροῦσε δυνατὰ μονάχα γιὰ τὸν ἐπιτό τη.

ἠθελε τάχα τὸ καλὸ τῆς κόρης της; Εκείνη δὲν ἠθελε νὰ πεισθῆ! Κι' ὅταν τὸν ἀκουσε νὰ λέγῃ πῶς δὲν εἶχανε δυνάμεις γιὰ κολλίτερο τὸν κῦρταε με μίσοσ σιὰ μάτια. Ἰδέσθ προτύχως σὸν ἀσπρατὴν περῶσαν ἀπὸ τὸ νοῦ της; καὶ ἡ ἀγνωμοσύνη εἰς τὴν μέση της; κάθε κῦρὸ αἰτήθη. Τα λόγια της ἔμπαιναν σὸν καοφίᾶ στὴν καρδιὰ τῶν γονιῶν της; ποὺ γιὰ μιὰ στιγμὴ φοβῆθησαν σοβαρὰ μὴν ἀπαρτῆ τὸ οὐτὸλοῦντο.

Στὸ τέλος ἐκήρυξε πῶς δὲν ἠθελε νὰ παντρεθῆ. Τὸ πεισμὸν ἐάστασε ἕνα χρόνο εἶαν ὁ πατέρας της ἐρώσθητε βαρειά. Στὴν ἀρχὴ ἡ Κατερίνα δὲ φηλάφησε τὴν ἀρρώστια του. Τὴν ἔκρανε κ' αὐτὴ μὲ τὴν ἴδια ἐπιπολαζόντα ποὺ ἔκρανε δια τὰ πράγματα. Μὰ ὅταν ὁ γιατρός της εἶπε σοβαρὰ πῶς ὁ πατέρας της κινδύνευε, πῶς ἦταν ἐλπίμα ἂν θὰ μπορούσε νὰ ὑποφέρῃ τὴν κρῆσιν τότε ἴσως; πρώτη φορὰ ἐδοκίμασε λύπη καὶ ἀπελπίσιᾶ γιὰ τὴν προαισθήθηκα τὸ θάραθρο ποὺ ἀνείχε μπροστά της. Κανὴ στὴ σιωπὴ ποὺ ἐζώνησε στὴν καρδιὰ της γεννήθησαν καὶ ἐπληροῦσθη ὑπολογισμοὶ γιὰ τὸ μέλλον της. Π' θὰ γίνονταν; δὲν εἶχε κανένα κ' αὐτοὶ οἱ συγγενεῖς της δὲν τὴν ἠθελαν οὐτε νὰ τὴν δοῦν νὰν στὰ μάτια. Τότε παρακάλεσε τὸν γατρός νὰ τὸν σῶσῃ, νὰ σώσῃ τὸν πατέρα της, μὲ τὴν ἴδια θερμὴ ποὺ παρακάλεσε τὸ Θεό. Τότε πρώτη φορὰ κατὰλαβε τὴ θὰ πῆ κατέρας καὶ πρώτη φορὰ πίστεψε στὴ δύναμι τοῦ Θεοῦ μὲ σοβαρότητα. Μὰ φαίνεται πῶς ἡ τύχη εἶχε ἀποφασίσῃ πῶς νὰ τῆς δώσῃ τὸ πρῶτο χτύπημα τὸ κρῆσμο. Ὁ πατέρας της ἐδουε δὲχως ἐλπίδα νὰ σωθῆ. Εἶχε χάσει σχεδὸν τὴ λαλιὰ ὅρες ὅρες ἐμὼς ἔλυε ἡ γλώσσα του ἢ ἠθελε νὰ μιᾶ πάντα σὰ νὰ ἠθελε μὲ τὴν ὀμίλια νὰ ἐσχίσῃ τὸ Κάρο.

Τὰ μάτια της τὰ εἶχε πάντα ὁ ἕνα σὴμάδι κρηφωμένα καὶ σὺντὰ ἔκαζε χρομολογίσι τοῦ μυστακί. Ὅρες ὀλόκληρες κῦρταζε τὰ χέρια της, σὰ νὰ δέβαζε ἀπάνω ὁ εὐ ἀπὸ τὴν ἱστορία της περῶσμένης ζωῆς της καὶ κοινῶντος τὸ κεφάλι του εἶχε κούμμένα χέρια τὴ εἶχε τραβήξῃ. Ἐνα βράδυ παρακάλεσε τὴν Καταρίνα κοινῶντος καὶ τὴν γυναίκα του εἶπε. Κᾶτι σπινδαῖ ἠθελε νὰ πῆ. Τότε μέσο στὴν

ὀμιλίαν εἶπε τὸν πατέρα σου ποὺ αὐμοθὰ κρῖματι στὴ παγωμένη γῆ, ξανάειτε; θ' ἔρησῃ καλὰ μ' αὐτὸν.. τὸν γνώρισα ἐγώ... δὲ γίνεται καλλίτερος... εἶνε παιδί μὲ χρυσὴ καρδιά... δὲν πίνει, οὔτε εἶνε σπάταλος... θὰ τὸν πάρῃς αἰ; πέσ μου τὸ ναί, πέσ μου τὸ λοιπόν...
— Θὰ τὸν πάρω, εἶπε μὲ φωνὴ σχεδὸν νεκρὴ ἐκαίνῃ.
— Εἰς τὴν εὐχὴ μου, εἶπε τότε ὁ γέρος. τῶρα πεθαίνω εὐχαριστομένης.
Τὴ νύκτα ξεψύχησε μὲ τὴν κρυφὴ χαοῦ πῶς τὸ παιδί του δὲ θὰ ἔμενε μόνον, ἀπροστάτευτο, μέσα στὸν κόσμο.
(Ἀκολουθεῖ)

ΑΝΑΚΟΙΝΩΘΕΝ
Ἡ ἐπὶ τῆς διαχειρίσεως τῶν πρὸς ὁπορὰν σιτηρῶν Κεντρικῆ Ἐπιτροπῆ καθίστα γινούσιν εἰς τοὺς Γεωργονηματοῖς τοὺς ὑποβαλλόντας; αἰτήσεις περὶ δηλώσεως ὁποροι πρὸς τὰς Ὑποεπιτροπὰς διαχειρίσεως σιτηρῶν τῶν Κοινοτήτων Κάλκιος, Τελωνιῶν, Ἀγιάσου, Μουσιγῶν, Δουμάτου, Διοβολίου, Βούρου, Ἀμπελικοῦ, Ἀρβίαν, καὶ Κεραιῶν διὰ τὴν ἐπισημὴν ἀπεσταλῆ τῆς ἀναρχοῦ τῆς πρῶτῆ ὡς ἄνω Ὑποεπιτροπῶν καὶ διὰ αὐτοὶ Ὑποεπιτροπῶν καὶ οἱ τῶν Κοινοτήτων Βασιλικῶν, Ἀρκασιῶν, Τρίγωνος, Πλαγῆς, Μποροῦ, καὶ Πειριζικίου, πλὴν τῶν Τελωνιῶν καὶ Ἀγιάσου καθυστεροῦσιν τὴν ὑλοβότην τῶν βιβλίων οἰκονομικῆς παραγωγῆς δημοτειακῶν παρὰ τὰς ἐπισειλημμένους διαταγὰς της καὶ τῆς ταχθείσης προθεσμίας περὶ ἀποστολῆς τούτων.

Ἐπιστολή τις ἀνεβρῆσαν εἰς τὸ Κᾶστρο, δλου συνήντησαν τὸν Ἀργύρη τῆς Μυλωνοῦς καὶ τὸν οὐντροφον του τὸν Γιάννην τὸν Νυφιδίτη. Οἱ οἱ εἰς ἄλλοις διηγήθησαν πῶς τοὺς εἶχε κλείσῃ τὸν χιόνι ἐπάνω στὸ Στοιβάτῳ, ὅπου ἐπιούσαν δυὸ νύκτας εἰς μίαν σηλιάν, καὶ πῶς τὴν προχθὲς, τοὺς ἀπληθείςωσαν ἐκεῖθεν ἐκτοπισάνας μεγάλους δίκως χιόνος, δύο ἀγροβοσκῶν, ὁ Γιάλις ὁ Κόνιζας καὶ ὁ Γιώργης ὁ Μπάντας, ἄλλους καὶ εὐρέσαντο τὴν στιγμήν ταύτην μὲ δλον τὸ ἀπλόσαν των εἰς τὸ

Κρινοῦντες πρὸ ἡμερῶν τὴν ἐκτοξευθεῖσαν κατὰ τοῦ τέως ἐπὶ τῶν Ἐσωτερικῶν Γάλλου ὑπουργοῦ κ. Μαλβὲ δεινὴν κατηγορίαν εἶχομεν ἐκφράση τὴν ἀπορίαν πῶς ὁ διευθυντῆς τῆς ἐφημερίδος «Γαλλικὴ δρᾶσις» κ. Δωδὲ ἐνῶ ἄφ' ἐνός διετείνεται ὅτι ἐγγώριζεν ὅτι ἀπὸ τριετίας ὁ κ. Μαλβὲ ἐπρόδιδε τὰ στρατιωτικὰ μυστικὰ τῆς πατρίδος του εἰς τοὺς γερμανοὺς, ἄφ' ἐτέρου δὲν προέβη ἕκ τοτε εἰς τὴν καταγγελίαν αὐτοῦ ἐκτελῶν οὕτω ἐπιβαλλόμενον πατριωτικὸν καθήκον. Ἀλλ' ὁ κ. Μαλβὲ δὲν ἦτο κατάσκοπος τῆς Γερμανίας. Οὔτε ἦτο δυνατὸν νὰ εἶνε κατὰσκοπος ἀνθρώπος, ὁ ὁποῖος μόλις ἦκουσε τὸν ψιθύρον μᾶς τοιαύτης κατηγορίας ἔσπευσε νὰ δώσῃ ἐξηγήσεις ἀπὸ τοῦ βήματος τῆς βουλῆς πράγμα τὸ ὁποῖον τοῦ ἀπληροεῦθη δυστυχῶς νὰ πράξῃ. Ἐάν οἱ Γάλλοι βουλευταὶ διετέλουσαν κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν ὀλιγώτερον ἠρεθισμένοι καὶ ἠκροῶντο τοῦ κ. Μαλβὲ δὲν θὰ ἐχάνετο τόσος πολῦτιμος καιρὸς διὰ ν' ἀποκαλυφθῆ ὅτι δὲν πρόκειται ἡ περὶ τραγικῆς συκοφαντίας ἢν ἐξύφανεν ἐκοκισμένης διανοίας πολιτικὸς ἀντίπαλος τοῦ κ. Μαλβὲ. Τῶρα ὁ Μαλβὲ ἠθωώθη ἀλλ' ἢ Γαλλικὴ βουλή δὲν δύναται ἢ νὰ μεμφθῆ τὴν υλοθετήσανταν τὴν συκοφαντίαν κυβερνήσιν καὶ πολὺ φοβούμεθα ὅτι ἡ μυστικὴ συνεδρία τῆς Γαλλ. βουλῆς δὲν θὰ ἐχῆ εὐχαριστοὺς συνεπειὰς διὰ τὸ ὑπουργεῖον Παυλιετῆ.

Ἐπὶ ἀπέλοτη πεποιθήσῃ στὴν ὁμορφία της κ' ἂν τῆς ἔλεγον πῶς ἢ τάδε πῆρε τὸν τάδε φτωχὸ παιδί μὰ δουλευτάδικον ἀπὲς στράβωνε τὰ χεῖλια της κ' ἔλεγε μὲ περιφρόνηση.
— Μήπως θὰ ἠθελε καλλίτερο; Ἀυτὸς της ταίριαζε!
Μὰ ὁ καιρὸς περνοῦσε καὶ τὸ ζήτημα τοῦ γάμου ἐγένεν ἡ κυριώτερη φροντίδα τοῦ δυστυχισμένου πατέρα της. Ἐβλεπε τῶρα τὸν στραβὸ ὄρομο ποὺ πῆρε ἡ ἀνατροφὴ τῆς κόρης του καὶ μὲ τὸν ὄρομο συλλογίζονταν πῶς ἦσανε πιά ἀργὰ, πῶς δὲ θὰ μπορούσε νὰ συμμορφώσῃ τὴν ἐγωιστικὴ ψυχὴ της, τῆ ματαιοδοξία της μὲ τὴν πραγματικότητα. Εἶχε τελειώσῃ τὸ παρθεναγωγεῖο μὰ κείνα ποὺ ἔμαθε περισσότερο φουσκῶσαν τὰ μυαλά της παρὰ τὴν ἐκταναν ἀνθρώπου.

Μιὰ μέρα ἐπὶ τέλους τῆς μέλης γιὰ τὸ ζήτημα τοῦ γάμου. Τῆς εἶπε πῶς μέρα μὲ τὴ μέρα τὰ μαλιὰ σου ἀσπραζν, πῶς δὲν ἠθελε νὰ πεθῆνῃ πρὶν τῆ δη ἀποκατωσίμην. Δὲ μπορούσε πιά σὺν κἀθε νέα μὲ χαρὴ ν' ἀκούσῃ καὶ ἡ Καταρίνα τὴν γογγυλιστικὴν ἀπὸ τῆς ἄβυσθου. Μιὰ σὺν ἀκουσε πῶς ἕνας μαργγὸς, παιδί τῆς δουλειᾶς καὶ μὲ γνώμη χρυσή, τὴν ἀγαποῦσε καὶ τὴν ἠθελε, λίγο εἰσεψε νὰ χτυπήσῃ τὸν πατέρα της. Πῶς μπορούσε αὐτὴ ἢ τόσο καλομαθημένη νὰ πῆ ἕνα μαργκό; Ἐνα χοντροάνθρωπο; Καὶ τὶ τρόπο μπορούσε νὰ ξέρῃ αὐτὸς καὶ πῶς θὰ τὴν μεταχειροῦσσαν; Μὲ ποῦ ἀγροῦκο τούτῳ θὰ τῆς εἶδεινε τὴν ἀγάπη του; Ὁ ἠθερε νὰ φάγῃ, θὰ ἠθερε νὰ πιῶσῃ ὡς κ' αὐτὸ τὸ πηροῦνι; Ἀυτὴ ἐνοοῦσε ὁταν πᾶντροπῆ νύχη κάθε ἀνάπαυση καὶ διὰ τὴν ἀπολαβὴν, νὰ γίνῃ δουλο, νὰ μαγειρῆ, νὰ πᾶστροπῆ, νὰ οἰδερώνῃ. Καὶ μὴπως γνώριζε ἴσπου ἀπὸ ὅλα αὐτὰ ἡ Καταρίνα!
Τοῦ κάκου ὁ πατέρας της ἐλαινούσε τὸ Νικόλα (τὸ ὄνομα τοῦ γαμπροῦ) πῶς ἦταν ἕνα παιδί τοῦ δὲ μεταγίνονταν. Τάχα θὰ τῆ γελῶσε ὁ πατέρας της; δὲ θὰ

κρῖνοντες πρὸ ἡμερῶν τὴν ἐκτοξευθεῖσαν κατὰ τοῦ τέως ἐπὶ τῶν Ἐσωτερικῶν Γάλλου ὑπουργοῦ κ. Μαλβὲ δεινὴν κατηγορίαν εἶχομεν ἐκφράση τὴν ἀπορίαν πῶς ὁ διευθυντῆς τῆς ἐφημερίδος «Γαλλικὴ δρᾶσις» κ. Δωδὲ ἐνῶ ἄφ' ἐνός διετείνεται ὅτι ἐγγώριζεν ὅτι ἀπὸ τριετίας ὁ κ. Μαλβὲ ἐπρόδιδε τὰ στρατιωτικὰ μυστικὰ τῆς πατρίδος του εἰς τοὺς γερμανοὺς, ἄφ' ἐτέρου δὲν προέβη ἕκ τοτε εἰς τὴν καταγγελίαν αὐτοῦ ἐκτελῶν οὕτω ἐπιβαλλόμενον πατριωτικὸν καθήκον. Ἀλλ' ὁ κ. Μαλβὲ δὲν ἦτο κατάσκοπος τῆς Γερμανίας. Οὔτε ἦτο δυνατὸν νὰ εἶνε κατὰσκοπος ἀνθρώπος, ὁ ὁποῖος μόλις ἦκουσε τὸν ψιθύρον μᾶς τοιαύτης κατηγορίας ἔσπευσε νὰ δώσῃ ἐξηγήσεις ἀπὸ τοῦ βήματος τῆς βουλῆς πράγμα τὸ ὁποῖον τοῦ ἀπληροεῦθη δυστυχῶς νὰ πράξῃ. Ἐάν οἱ Γάλλοι βουλευταὶ διετέλουσαν κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν ὀλιγώτερον ἠρεθισμένοι καὶ ἠκροῶντο τοῦ κ. Μαλβὲ δὲν θὰ ἐχάνετο τόσος πολῦτιμος καιρὸς διὰ ν' ἀποκαλυφθῆ ὅτι δὲν πρόκειται ἡ περὶ τραγικῆς συκοφαντίας ἢν ἐξύφανεν ἐκοκισμένης διανοίας πολιτικὸς ἀντίπαλος τοῦ κ. Μαλβὲ. Τῶρα ὁ Μαλβὲ ἠθωώθη ἀλλ' ἢ Γαλλικὴ βουλή δὲν δύναται ἢ νὰ μεμφθῆ τὴν υλοθετήσανταν τὴν συκοφαντίαν κυβερνήσιν καὶ πολὺ φοβούμεθα ὅτι ἡ μυστικὴ συνεδρία τῆς Γαλλ. βουλῆς δὲν θὰ ἐχῆ εὐχαριστοὺς συνεπειὰς διὰ τὸ ὑπουργεῖον Παυλιετῆ.

Ἐκεῖ ἐπάνω, πρὶν διέλθωσιν τὴν γέφυραν, ἀπὸ τὴν σιδηρόδρομον τοῦ Κᾶστρου ἠκούσθησαν φωναί:
— Ποιοὶ εἶσθε; Ποιοὶ εἶσθε;
Καὶ ἀντήχησε βυρὺ ὁ τριγμός τῶν ἐσκωριασμένων τροφῶν, ὡς νὰ ἐδικίμαζε τις νὰ κλείσῃ ἔσωθεν τὴν σιδηρὰν πύλην.

Ἐκούσθη δὲ καὶ μικρὸς κρότος, ὡς ὁ τῆ; ὑψώσεως σκανδάλης τουφεκίου.
— Καλοὶ! Καλοὶ! καιριῶται! ἀπῆντησαν ὁ μπάρμπα Στεφανῆς. Μὲ ἔσεῖς ποιοὶ εἶσθε;
— Πέτε μας τὰ ὀνόματά σας;
— Ἡμεῖς εἴμαστε... ἤρχασεν ὁ μ' ἄρμα Στεφανῆς, καὶ συγχρόνως διὰ τοῦ βλέμματός ἐσυμβουλεύετο τὸν πατῆρ.
— Μὰ ἀυτὴ εἶνε ἡ φωνὴ τῆς οὐλοφροῦ μου, ἀνεκράσε τὸ Βασιλῆ; τῆς Μυλωνοῦς.
Καὶ εἶτα ἐνεῖρας τὴν φωνὴν:
— Ἀργύρη! ἐγὼ εἶμαι!... ἐφώνασε. Μὰς ἔβγαλαν κ' ἀπὸ ἕνα κόπο, ἐπιθυροῦσεν ὁ θερούς.
Τόσο καλλίτερον...

Ἐκεῖ ἐπάνω, πρὶν διέλθωσιν τὴν γέφυραν, ἀπὸ τὴν σιδηρόδρομον τοῦ Κᾶστρου ἠκούσθησαν φωναί:
— Ποιοὶ εἶσθε; Ποιοὶ εἶσθε;
Καὶ ἀντήχησε βυρὺ ὁ τριγμός τῶν ἐσκωριασμένων τροφῶν, ὡς νὰ ἐδικίμαζε τις νὰ κλείσῃ ἔσωθεν τὴν σιδηρὰν πύλην.

ΟΛΙΓΟΛΟΓΑ
ΚΡΙΝΟΝΤΕΣ πρὸ ἡμερῶν τὴν ἐκτοξευθεῖσαν κατὰ τοῦ τέως ἐπὶ τῶν Ἐσωτερικῶν Γάλλου ὑπουργοῦ κ. Μαλβὲ δεινὴν κατηγορίαν εἶχομεν ἐκφράση τὴν ἀπορίαν πῶς ὁ διευθυντῆς τῆς ἐφημερίδος «Γαλλικὴ δρᾶσις» κ. Δωδὲ ἐνῶ ἄφ' ἐνός διετείνεται ὅτι ἐγγώριζεν ὅτι ἀπὸ τριετίας ὁ κ. Μαλβὲ ἐπρόδιδε τὰ στρατιωτικὰ μυστικὰ τῆς πατρίδος του εἰς τοὺς γερμανοὺς, ἄφ' ἐτέρου δὲν προέβη ἕκ τοτε εἰς τὴν καταγγελίαν αὐτοῦ ἐκτελῶν οὕτω ἐπιβαλλόμενον πατριωτικὸν καθήκον. Ἀλλ' ὁ κ. Μαλβὲ δὲν ἦτο κατάσκοπος τῆς Γερμανίας. Οὔτε ἦτο δυνατὸν νὰ εἶνε κατὰσκοπος ἀνθρώπος, ὁ ὁποῖος μόλις ἦκουσε τὸν ψιθύρον μᾶς τοιαύτης κατηγορίας ἔσπευσε νὰ δώσῃ ἐξηγήσεις ἀπὸ τοῦ βήματος τῆς βουλῆς πράγμα τὸ ὁποῖον τοῦ ἀπληροεῦθη δυστυχῶς νὰ πράξῃ. Ἐάν οἱ Γάλλοι βουλευταὶ διετέλουσαν κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν ὀλιγώτερον ἠρεθισμένοι καὶ ἠκροῶντο τοῦ κ. Μαλβὲ δὲν θὰ ἐχάνετο τόσος πολῦτιμος καιρὸς διὰ ν' ἀποκαλυφθῆ ὅτι δὲν πρόκειται ἡ περὶ τραγικῆς συκοφαντίας ἢν ἐξύφανεν ἐκοκισμένης διανοίας πολιτικὸς ἀντίπαλος τοῦ κ. Μαλβὲ. Τῶρα ὁ Μαλβὲ ἠθωώθη ἀλλ' ἢ Γαλλικὴ βουλή δὲν δύναται ἢ νὰ μεμφθῆ τὴν υλοθετήσανταν τὴν συκοφαντίαν κυβερνήσιν καὶ πολὺ φοβούμεθα ὅτι ἡ μυστικὴ συνεδρία τῆς Γαλλ. βουλῆς δὲν θὰ ἐχῆ εὐχαριστοὺς συνεπειὰς διὰ τὸ ὑπουργεῖον Παυλιετῆ.

ΟΛΙΓΟΛΟΓΑ
Ἐν συνεντεύξει εἶπεν ὁ Ρώσος στρατηγὸς Δλέξιεφ περὶ ἀντικατωστάσεως ἐν ἐναντία περὶ πτώσει τοῦ Ρώσσοῦ στρατοῦ ὑπὸ τῶν Ιάπωνων ἀποδεικνύουν ὅτι πλήρης ἐπετεῦχθη συμφωνία μεταξὺ τῶν ἄλλων Συμμάχων καὶ τῆς Ιαπωνίας ὅπως αὐτὴ λάβῃ ἐνεργὸν μέρος εἰς τὸ Ἀνατολικὸν μέτωπον τοῦ πολέμου. Ἀποδεικνύουν ἀκόμη ὅτι οἱ Γερμανοὶ ἔκαμαν τὸν λογαριασμόν των χωρῆς... τοὺς Ιάπωνας, οἱ ὁποῖοι ἀνικαχιστῶντες τοὺς Ρώσσους δὲν θὰ ἀφήσουν βεβαίως νὰ κλεισθῆ χωριστὴ εἰρήνη μεταξὺ Ρωσίας καὶ Γερμανίας.
φρούριον.
Τὸ φρούριον τοῦτο ὅμοιον ἀλλοιού περὶ εγγράφωσιν, ἦτο γιγαντιαῖος βράχος φυτρομένος ἐκεῖ παρα τὸ πέλαγος, προεκβολὴ τῆς γῆς πρὸς τὸν πότιν, ὡς νὰ εἶδεινε ἡ ἔρημ τὸν γρόνθον εἰς τὴν θάλασαν καὶ τὰ τὴν προσκλήθῃ φοβεροῦς μονοκόμματος γραμμῆς ἄσκλητος, ὅπου γλαῖνες καὶ λάροι ἦσαν περὶ κατοστῆ, διακλιμακοῦσντες ποὺ ἀρῆζει ἡ κρυψίτη; τοῦ ἑνός καὶ ποὺ σταματῆ ἡ δικαιοδοσί τοῦ ἄλλου. Προσκόλῃς σκολός; τοῦ βορρᾶ καὶ τῶν γειτόνων του. τοῦ Κατῶν καὶ τοῦ Ἀργέστου, ὡς τὸ Στάσιον εἴρεν ἐκτείνεται ἀνωμῶσιν τῆς Χαλιδικῆς, τοῦ Θεσσαλικοῦ, τοῦ Ὀλύμπου καὶ τοῦ Πηλίου. μεμονωμένος ὑπαινετής βράχος, ἐφ' οὗ οἱ κάτοικοι εἰς ἀνάγκη; εἶχαν κλεισθῆ δια φύλαξιν κατὰ τῶν πειρατῶν καὶ τῶν βαρβάρων, ἐγκατελείοντες αὐτὸν ἔρημον μετὰ τὸ 1812, διὰ ἐκτίσθῃ ἡ σημερινὴ μεσομημενικὴ πόλιν.
(Ἀκολουθεῖ)
ΡΙΤΣΙΝΕΛΙΟΝ
Ἐφῆσσε εἰς τὰ γραφεῖα μας καὶ πωλεῖται χονδρικῶς.
ΣΠΡ. ΙΟΥΛΙΟΤΟΣ & ΤΖΑΚΙΡΗΣ
2-3 (κεντρικὴ Ἀγορὰ)
ΤΑΞ ΤΥΠΟΥ ΕΡΓΑΤΙΑΣ ΣΤΟ ΕΙΣ ΤΗΣ ΚΗΡΥΞ

ΤΟ ΕΡΓΟΝ ΤΗΣ ΛΑΪΚΗΣ ΕΠΙ ΤΩΝ ΤΡΟΦΙΜΩΝ ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ

(Συνέχεια εκ του προχθεςινού)

Από την **Ολιγάρκεια** του εμπόρου αυτού μπορεί ο καθένας να καταλάβη τί θα γινόντανε αν δεν εμπαινε καποιος φραγμός στας παμφαγικά-ορέξεις των εμπόρων μας.

Δεν τὰ γράφω αυτά για να κατηγορήσω τους εμπόρους μας. Το κέρδος είναι γλυκό και η εποχή των δόσιων και Θεοφοβουμένων πατέρων ημών πέρασε ανεπιστρεπτί. Και ούτε πιστεύω να εφαρμόσθηκε ποτέ το χριστιανικό ρητό: «Ο έχων δύο χιτώνας να δίνη τον ένα εις τον μη έχοντα». Ολοι μας γενικώς είμαστε τόσο καλοί, που δεν ξέρω κατά πόσον θα εδιστάζαμε να σκοτώσουμε τον αδελφό μας για να πάρουμε την περιουσία του, αν δεν εφοβούμασταν τις συνέπειες.

Αλλ' αυτά είναι κοινωνιολογικά ζητήματα και ήμεις εδώ έχουμε να μιλήσουμε μονάχα για το έργο της Επιτροπής των τροφίμων και πρό πάντων για τη Λαϊκή τοιαύτη.

Είπαμε πως το κέρδος είναι γλυκό, και θα έχαρακτηριζόντανε πολύ βλάκας εκείνος που θα έλεγε:

— Φτάνει πειά, εκέρδησα πολλά δεν θέλω πειά άλλα κέρδη, με αρκεί μονάχα ένα μικρό κέρδος για να μη τρώγω τα κεφάλιά μου.

Τη στιγμή όμως που το εμπόριο δεν είναι ελεύθερο, τη στιγμή που συναγωνισμός δεν μπορεί να υπάρξει, τη στιγμή που όλα τα είδη και πρό πάντων τα τρόφιμα είναι τόσον ανεπαρκή, ώστε ο νόμος της προσφοράς και ζήτησεως, που κανονίζει στας ομαλές περιστάσεις και τη τιμή των διαφόρων ειδών να εφαρμόζεται σήμερα μόνον εις βάρους της ζήτησεως, πρέπει να τεθῆ κάποιος φραγμός εις την κερδοσκοπείαν.

Ο νόμος περί αίσχροκερδίας είναι ένας από τους πειό δυνατούς φραγμούς, απέδειχθη όμως πως χρειάζεται και κάποιο επιβοηθητικό μέτρο για να λειτουργῆ ὁ νόμος αποτελεσματικότερα και πειό δίκαια.

Και το μέτρο τουτο είναι οί διαιτημίσεις. Αλλά διαιτημίσεις λογικαί, διαιτημίσεις δίκαιαί, διαιτημίσεις βραζιζόμεναί όχι μοναχά ἐπάνω στο κόστος του εμπορεύματος, αλλά και του κέρδους που πρέπει να πάρη ὁ ἐμπορευόμενος για να αντιμετώπιση και αυτός τὰς ἀνάγκας του.

Οί κρεοπώλαι παραδείγματος χάριν ἐσφάζαν ἄλλοτε κάθε μέρα και ἐξώδευαν κατ' ἐλάχιστον ὅρον 1000 οκάδες κρέας τὴν ἡμέρα. Αν ἐκέρδιζαν τότε 20 ἑστω μόνον λεπτά στήν οκά είχαν καθημερινῶς ένα κέρδος 200 δραχμῶν. Σήμερα μόλις βρίζουν να σφάζουν και να πουλήσουν το μισό κρέας αν όχι το τέταρτο. Αν λοιπὸν κερδίσουν και τώρα ἀπὸ 20 λεπτά στήν οκά θα έχουν 50 ἢ ἑστω 100 δραχμές κέρδος τὴν ἡμέρα. Πῶς ὅμως θα ζήσουν και αυτοί ἀφοῦ είναι γνωστόν ὅτι τὰ ἔξοδα ἀπὸ τότε ὡς τώρα ἐτετραπλασιάσθησαν;

Τὸ ἴδιο μπορεί να πῆ κανένας και για πολλές τάξεις του εμπορίου και για μερικους μπακαλήδες ἀκόμη. Πρῶτα πουλούσαν ὄλοι στα μαγαζιά του τὰ πάντα και οὐ ἀπειριόριστα ποσά. Τώρα τὰ πειό πολιά είδη τέλεισαν ὀλίγερα, και ὄσα ὑπάρχουν πουλιούνται με τὸ δράμι.

Μερικοί θα πουν τρία πράγματα: — Κέρδισαν πολλά ὡς τώρα, ὡς δουλέψουν και λίγο για το κόσμο.

— Ας κλείσουν τὰ μαγαζιά των, να μείνουν πειό λίγοι για να μποροῦν να ζήσουν και αυτοί.

— Ας διώξουν τους υπαλλήλους των, ἀφοῦ ὀλιγόστεφαν ἢ δουλειές των, για να ὀλιγοστέψουν και τὰ ἔξοδά των.

Καλές κί ἄντες αυτές ἢ ιδέες, ἢ Λαϊκή ὅμως Επιτροπή, ἢ Επιτροπή που είναι βγαλμένη ἀπὸ μέσα ἀπὸ τὰ σπλάχνα του λαοῦ, δεν μπορεί να τις ἀσπασθῆ.

Για τὴ Λαϊκή Επιτροπή, λαός δεν είναι μόνον ἢ φτωχολογιά και ἢ χειρωνακτική τάξις μονάχα. Εἰς τὴν ἔννοιαν **ΛΑΟΣ** περιλαμβάνονται κατὰ τὴν κρίσιν τῆς Λαϊκῆς Επιτροπῆς ἄλλαι αἱ κοινωνικαί τάξεις ἀνεξίτητες, και τὸ γενικώτατο πρόγραμμα του ὑποφαινόμενου και ὡς μέλους τῆς Λαϊκῆς Επιτροπῆς, και ὡς Προέδρου του Παλλεσβιακοῦ Εργατικοῦ Κέντρου και ὡς μέλους του Σοσιαλιστικοῦ κόμματος τῆς Ελλάδος, είναι τὸ **δικαίωμα τῆς ζωῆς** για ὅλους ἢ ἁρμονία τῆς ζωῆς μεταξὺ ὄλων των κοινωνικῶν τάξεων, ἀναλόγως τῆς ἰκανότητος ἐκάστης.

(Ἐπετει συνέχεια)

ΤΙΜ. Κ. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΔΕΣΒΙΑΚΑ

ΔΗΛΩΣΙΣ

Φέρται εις γῶσιν των εὐσεβῶν Χριστιανῶν τῆ πόλεως και των περιούρων ὅτι σήμερον εἶδη τὴν ἐνάτην πτωχὴν ὡσαν ἄρχεται ἢ νέα ἀπογραφῆ του πληθυσμοῦ τῆς πόλεως και τῶν περιούρων κατὰ συνέπειαν ἢ ἀκολουθεία τῆς θέας λειτουργίας ἀρχεται ἐκτάκτως τὴν ὄρην και τελεῖται ἀκριβῶς τὴν 8ην και ἡμίσειαν ὡραν π. μ.

Ἐν Μυτιλήνῃ τῆ 8 Οκτωβρίου 1917.
Ἐκ του γραφείου
τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως

ΚΑΚΟΥΡΓΟΔΙΚΕΙΟΝ

Κατὰ τὴν χθεοῦνην συνεδρίασιν του Κακοῦργοδικείου Μυτιλήνης ἐδικάθη ἢ ὑπόθεσις των ἐπὶ ἀναίρεσι καὶ κτητορομῶν Β. Κουβασιᾶ, Γ. Ζαροῦ και Μ. Σαροῦ. Ἐκηρῆθησαν ὄχι.

Τὴν προσεχῆ Τρίτην δικάσθησιν οί Ν. Παυλῆς και Χρ. Παροκενᾶς και ηγοροῦμενοι ἐπὶ ἀναίρεσι.

ΣΤΡΑΤΟΔΙΚΕΙΟΝ

- Τὸ Στρατοδικεῖον κατὰ τὴν συνεδρίασιν τῆς 6 Οκτωβρίου ἐδικάσε τὰς ἑξῆς ὑποθέσεις.
- Β. Σαροῦλον και Ν. Τζικάκη, χωροφύλακες. Ποράνομος κτύπος, φυλάκισις 1η ἡμερῶν.
- Δ. Βαγιάνης σιραιοῦης. Ἀνίστασις κατὰ τῆς Ἀρχῆς. Ἀθῶος.
- Δ. Ρουσοχαιζάκης, Γ. Κουλοῦνης, και Γ. Γκλαβεῖ οὖλος χωροφυλ. Ἀπομелένητα ἑαυτοῦ. Ἀθῶοι.
- Χρσ. Ορφανός σιραιοῦης. Μετάδοσις πολιτομικῶν νοσημάτων. Ἀθῶος.
- Χρσ. Ορφανός σιραιοῦης. Ἀδικος ἐπίθεσις. Κράνησις 7 ἡμερῶν.
- Δ. Μ. Μπάης. Διενόλυνσις ἀπεδράσιως. Ἀθῶος.
- Ν. Μ. κ. ἠς. Ἀνίστασις κατὰ τῆς ἀρχῆς. Ἀθῶος.
- Π. Μπογαζῆς, Ζωοκλοῦη. Φυλάκισις 3 μηνῶν.
- Γ. Μποροδάνη, και Ἀνδρ. Βεβαδάκης. Ἀδικος ἐπίθεσις. Ἀθῶοι.

ΚΑΙ ΘΑ ΞΑΚΟΛΟΥΘΗΣΗ...

Πίσω ἀπ' τὴν μιὰ ἢ ἄλλη ἔρχονται ἢ ταινίαι στή «Σαφέω». Μετὰ τὰ «Μυστήρια του Κλάμ» να ἕνα ἄλλο ἔργο πειό δυνατὸ και πειό ὑπέρογο, που θα συγκινήσῃ πολύ τὸν θεατὴ οὐ τόσο βαθμὸ που με τὴν καρδία του να τὸ χειροκροτῆσῃ.

ΔΙΣΧΟΣ-ΜΗΤΡΟΤΗΣ-ΠΑΤΡΙΣ και γύρω σ' αὐτὸν τὸν τίτλο πλέχτηκε ἕνα κοινὸ ἢ δράμα που με πρωταγωνίστρια τὴν Ἰταλίαν, ἀριστία Μπιάνκα Καμάνι θα κάνοιν ἕνα μεγάλο κρότο στή Μυτιλήνη και θα ἐμελογοῦσιν ἔκτειναι που δὲν τὸ καταλάβαιναν ὡς τώρα, δι ἢ θεῶν τῶν Κινηματογράφου «Σαφέω» ἐπῆξε ἀέκαθε πρώτη γραμμῆ ταινίας. Τὸ ἔργο θα ονομασθῆ ἢ μουσική.

ΤΗΛΕΓΡΑΦΟΣ ΚΗΡΥΚΟΣ

Αριθμ. 7732 ΑΘΗΝΑΙ 6 Οκτωβρ. ὥρα 2.30 μ. μ.

Η ΣΥΖΗΤΗΣΙΣ ΕΝ ΤΗ ΒΟΥΛΗ

Ἐπὶ ἀρχῆς τῆς Βουλῆς κατὰ τὴν χθεοῦνην βουλὴν ἢ κυβερνήσις ἐπέστη ὅπως ἢ συζῆται πρὸς παραπομπὴν τῆς κυβερν. Σκουλοῦδη μείνη δια τὸ Σιλόβιχτον. Ἡδὴ συζητῆται ἢ πρόθεσις περὶ παραπομπῆς τῆς κυβερν. Πούναρη. Ἄν κ. Λυκοῦμῆρος ὑποστηρῆσι ὅτι ἢ πρόταξις εἶνε ἀπαράδεκτος. Ὁ κ. κ. Ἐκφαντάρης, Πρωκ και Ἀλαδάνος ἀντικρούουν. μεθ' ὅ τρωτίσι τῶ κ. Ρεπουκῆ ἀναβάλλεται ἢ συζήτησις δια σήμερον.

ΜΥΣΤΙΚΗ ΣΥΝΕΔΡΙΑ ΤΗΣ ΓΑΛΛΙΚΗΣ ΒΟΥΛΗΣ

Ἡ Γαλλικὴ Βουλὴ θά συνέλθῃ εἰς μυστικὴν συνεδρίαν ὅπως συζητῆσῃ ἐπὶ ἐπερωτήσεω του βουλευτοῦ Μλαυτρᾶ ἐπὶ των δηλώσεω του Ριμπώ σχετικῶς πρὸς τους Γερμανικους ὑπαγωγούς τους ἀφροῦντας τὴν Ἀλσατικὴν καὶ Λωρραίνην.

ΔΗΛΩΣΕΙΣ ΑΛΕΞΙΕΦ

Ο Ρώστος στρατηγὸς Ἀλέξιεφ ἀναχωρεῖ εἰς Πარიσιόνους ὅπως μετάσχη τῆς συνδικατικῆς. Ἐπειρήθη τῆς ἀνωκορῆσεω του εἰς Πετροῦπολιν συμβούλιον ὑπὸ τὴν προεδρείον του Κερέσκυ μελετήσῃ τὴν ἀναδιοργάνωσιν του πρώτου στρατοῦ. Ο Ἀλέξιεφ προκειμένου να ἀναχωρήσῃ εἰς Πარიσιόνους ἐδήλωσεν ὅτι ἢ ἢ ῤωσία ἀδυνατήσῃ μέχρι τέλους να προσφέρῃ τὴν ἀπογῆν τῆς εἰς τὸν ἄγωνα ἢ ἰαπωνία ἢ ἀντικαταστήσῃ αὐτήν.

Ο ΜΑΛΒΥ ΑΘΩΟΣ

Ο τῶς Γάλλος ὑπουργὸς των Ἐσωτερικῶν κ. Μαλβῦ καθ' ὅ εἶχε δικτυωθῆ κατηγορία ἐπὶ προδοσιῖ ἀπεδείχθη ἄθῶος.

ΤΟ ΖΗΤΗΜΑ ΤΩΝ ΤΡΟΦΙΜΩΝ

Διευτῆ τῆς Ἑλληνικῆς Κυβερνήσεως καταρτίζεται τραπεζικὸς ὄμιλος ἐκ των τραπεζῶν Ἀθηνῶν, Ποντικῆς και Ἀνατολικῆς. Ἐπεγράφη συμβάσις κατ' ἢ ὁ ὄμιλος διαθέντων πρὸ ἐκκατομυριαθὸν ἢ προδῆ εἰς τὴν ἀγοράν τροφίμων, ἐγγυωμένου του ὄμιλου τὴν προμήθειαν και ἄλλων τροφίμων ἐκ 15 ἑκατομυριαθῶν.

ΠΡΟΣΚΛΗΣΙΣ ΝΑΥΤΩΝ

Ἐκκαλοῦνται οί ἐφεδρικοί ὑπαξιωματικοί και ναῦται τῆς ἀπογραφῆς 1912.

Ο ΛΙΜΝΗ ΑΡΧΑΓΓΕΛΟΥ

Ἀποφασί τῆς Βασιλικῆς Κυβερνήσεως ἐπὶ τῆς 19ης Οκτωβρίου κλείεται ὁ Λιμνη Ἀρχαγγέλου.

ΕΙΣ ΤΟ ΡΑΪΧΣΤΑΓ

Ἡ πλεοναψία του Ράιχσταγ ἐπιμένει εἰς τὴν ἀπομείνουσιν του ἀριστερῆ ὅσως συγκαλέσει τους ἐργατικούς κομμάτων ἐδήλωσεν ὅτι ἢ προδῆ εἰς συγκαταστήσῃ τους τὴν πλεοναψίαν.

Ο ΠΑΣΙΤΣ ΕΙΣ ΜΟΝΑΣΤΗΡΙΟΝ

Ο κ. Κασίτις ἐπεσκέφθη τὸ Μοναστήριον βομβαρδισόμενον. Ἐπὶ ὅδις ἐχθρική ἐξερράγη εἰς ὀλίγη ἀπόστασιν του αὐτοκινήτου του.

Ἀθῆναι 5 Οκτωβ.

- Τὴν Κυριακὴν (σήμερον) θά γῆνη πανηγυρισμοί τῆς ἐπιτείου του Ναυαρίνου ταυτεχρόνως ἔα μνημόσυνον των θυμάτων του τελευταίου τορπιλλισμοῦ.
- Ο Μητροπολίτης Μιθῆνης κ. Βαλλεῖος κατεδικάσθη ἐρήμην εἰς ἀργίαν και ἐγκραβῶσιν εἰς τὸ ἅγιον ὄρος μέχρι τῆς συνάψεως εἰρήνης.
- Ο κ. Βασιλείος και ηγοροῦμενοι ὡς ἐπικαιωσῶν τότε με τὸ Πατριάρχουν ὡς ἐκ τούτου δὲ θά καταγραφῆ δι' ἰδέας ἀντιπροσθέντες, διατυπωθέντες και εἰς τὰ κηρύγματά του. Ὁμοίως και ὁ ἐπίσκοπος Τρωάδος.
- Ἡ διακοπήσις λόγω τῆς κοκοκαρίας Ἀγγλικῆς ἐπίθεσις εἰς τὸ Δου εὐ με ταπον ἐπανεληφθη.
- Ἀγγλικὴ ἀεροπλάνα ἐβαρβάρισαν τὰ ὁμηχανικὰ ἐργαστήρια του Ζαυρμῆρικων.
- Ο Χίντερπουργκ ἀφίκετο εἰς τὴν νῆσον Ἀϊζελ ὅπως παρακολουθῆσῃ τὴν ἀπόδασιν. Ἡ Ρωσσικὴ φρευρά μαχεταί ἀποτελεσματικῶς.
- Διεξήχθησαν μικροναυμαχία γερμανορωσσικαί κατὰ τὴν τελευταίαν ναμαχίαν ἐν γερμανικῶν νησιῶν: προσκρούσαν εἰς νάρκαξ ἐδυσίαθη.
- Ἡ Γερμανοσφημερίς «Βεζερσταυτουγκ» γράφει ὅτι ὁ Κάιζερ ἐπεσκέφθη εἰς τὴν Βουλγαρίαν τὴν Θεσσαλονικὴν ὑπὸ τὸν ἔρον να κατανικήσῃ τὸς Βλῆνας και τὸν Σαβῆρ.
- Ο Κάιζερ ἐπεσκέφθη τὸ ἰστορικὸν πεζιον τὸν Φιλίππων.
- Κατὰ τὴν προσεχῆ διάσφιφιν τῶ Πარიσιόν ἢ ῤωσία ἢ ἀντικατασταθῆ ὑπὸ του ὑπουργοῦ των Ἐσωτερικῶν Τερε-

σσίνο ἢ δὲ Ἀμερικῆ ὑπὸ ἀντιπροσωπείας εἰδικῆς.

— Ἐν τῆ Βουλῆ ἤρθηκε ἢ συζήτησις πρὸς παραπομπὴν τῆς Κυβερνήσεως Σκουλοῦδη. Τὴν νύκτα ἢ ἐμλήθη ὁ κ. Ράλλης, εἰς τὴν συζήτησιν θά μετάσχη και ὁ κ. Βενζέλος.

TAX. ΚΑΙ ΤΗΑ. ΜΥΤΙΛΗΝΗΣ

Ἐδικασίως πληροφόρημεθα δι' ὀ τίως προϋπάνειος του Ταχ. Τηλ. Γραφείου Μολόβου κ. Ἄρ. Αναστοιάδης ἀπεσκέφθη παρὰ τῆ ἐπιτεία ἀετιόνου ὡς βοηθός του κ. Ρεπιτάγκου, Δαρβανομένης δι' ὄρην τῆς ἐξαιρετικῆς κηρῆσεως του ἐπιτεία Ταχ. Τηλ. Κέντρον, ὀμολογουμένως και τῆς ἀνεγνωρισμένης ἀξίας του του κ. Αναστοιάδη καλλιτέραν ἐκλοπήν δι' ἡδῶσι να καρή ὁ κ. Ρεπιτάγκος. Ἐπιμετὰ δὲ βεβαιού δι' ἐν τῶ προσώφου του κ. Αναστοιάδου θά εἰ τῶ μόνον δυναμένου ὅπως τῶ πορτοχῆ τὰς πολιτωμάτορος βοηθείας πρὸς τελείαν και ἀπεδονοποτον ἐδώσιν τῆς Ταχ. και Τηλ. ὀμολογιῶς.
Ἐκφράζομεν συγχαρητήρια εἰς ἀμφότερους.

Η ΑΠΑΓΙΑ ΚΑΠΡΟΝΟΜΙΚΟΤΗΣ

Νέον θάλασσον θά μᾶ παρουσιάσῃ και πάλιν ὁ «ΑΛΚΑΙΟΣ» σήμερον με τὸ ἕξρον κοινωνικῶν ἀπαιτησῶν ἢ «Α. Α. Α. Α. Α.» κληρονομικῶς ἢ ἢ με τὴν γόρην Λοκῶν. Τὸ ἔργον τουτο, εἶνε ἕνα ἀπὸ ἐκείνα τὰ δόγματα που κροτοῦν ἀλλοτρίων τὴν ψυχὴν του θεατοῦ.

Ο ΚΟΣΜΙΚΟΣ ΚΗΡΥΞ

ΠΕΖΟΤΡΑΓΟΥΔΑ

ΤΟ ΒΙΟΔΙ

Πάψε πια βιοδι. — Δε πάφουν τὰ κετταμένα σου νεύρα νὰ σκορπούν τὴ θλίψη μέσα στὴ ψυχὴ μου.

Γλυκειὰ ναι ἡ μελωδία ποῦ ξεχνᾷ ἀπ' τὸ κομρὸ τὸ ξύλο σου. — Μὴ πειὸ πικρὸς δὲ λόγος ποῦ νοιώθω μέσα στὴ καρδιά!

Κάθε δοξαριά σου! ὦ βιοδίνιστα σὰ μυτερὴ λεμπιδί χώνεται μέσα μου, καὶ ξεσχίζει μου τὰ σπλάγνα...

Πάψε δοξάρι τὸ χορὸ πάνου σιὰ τετωμένα νεύρα!

Πάψε τραγουδιὸτὴ λιβέντη νὰ σπύγῃς σπαρτωμένο πάνου σιὰ σήθος σου, τὸ ξύλο αὐτὸ, ποῦ ἔχει ψυχὴ μέσα του, ποῦ κλαίει... καὶ γελᾷ!

Η ΚΙΘΑΡΑ

Ριχμένη κότεσαι σὲ μιὰ γωνιά τοῦ σαλονιοῦ ξεκουρομένη καὶ μὲ σπασμένες κόρδες κιθάρα μου καὶ μὴν!

Ποῦ εἶνε οἱ χερσεὶ σου οἱ καιροί;

Ποῦ ἡ φωνή σου ἡ γλυκειά;

Αχ! ναι βουβάθηκες, κιθάρα μου κοῦμένη!

Ποῦνε τὰ ἄσπρα χέρια ποῦ σ' ἔκavian γλυκά νὰ ξεφωνίζης;

Αχ! περνοῦνε οἱ καιροί. Ποιὸς ξέρεῖ πότε πια θ' ἀκούσω τὴ γλυκειὰ σου μουσικὴ κιθάρα μου ἀγαπημένη!

Λές νὰ ξανόρτουν οἱ χερσεὶ καιροὶ καὶ μεσ' τὴν ἀγκαλιά του ὁ τραγουδιστὴ σφιγὰ νὰ σὲ βασίτῃ, καὶ ἀπ' τὸς κόρδες σου γλυκερὰ νὰ ξεχειλῇ ἡ θεὰ μελωδία!

Περιμένε, περιμένε κιθάρα μου ἀπελπισμένη. Θὰ νὰ γυρίσουν οἱ χερσεὶ καιροί καὶ δὲν εἶνε χαμένοι.

Aiglon

ΣΚΕΨΕΙΣ ΓΥΦΤΟΥ

Ολοι' οἱ Γύφτοι εἶμαστε χριστιανεὶ. Γυρεύουμε γιὰ νὰ μᾶς ἐδώσουν καὶ χτυπάμε κάθε πύργα γιὰ νὰ μᾶς ἀνοίξουν.

Σίγουρα ὁ Χριστὸς ἔκανε στὰ ζαμάτια του Γύφτους. Ἀλλοίως δὲν θὰ δίδασκε: Μὴ μεριμνάτε γιὰ τὴν Αὔριο.

Τὸ αὐριο εἶν' ἕνα πρόβλημα δέβαια. Ἀλλὰ καλύτερα ν' ἀναβάλουμε τὴ λύσι του γι'... Αὐριο!

Εμᾶς τοῦς Γύφτους ἡ μᾶς θαυμάζουν ὡς προφήτες ἢ μᾶς κατατρέχουν ὡς ψευδοπροφήτες.

Εξουσιάζουμε ἐμεῖς οἱ Γύφτοι εἴτε τὴ Γῆ καὶ ζῶμε μ' ὅλα τὰ ἔθνη καὶ ὅμως καρμιά γῆ δὲν εἶνε δική μας καὶ κανένα ἔθνος δὲν μᾶς ἀνγνωρίζει γιὰ δικούς του.

ΓΥΦΤΟΣ

ΕΛΛΗΝΑ ΓΕΙΡΗΣ

ΔΗΘΕ ΤΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΤΟΥ ΜΟΥΡΑΦ

Ελα νὰ γείρης σ' αὐτὴ τὴ θερμὴ ἀγκαλιά, πληγωμένο μου εἰσάγκι! Ἄν τὸ κοπιδί σου ἔχασες, εἰδὼ θὰ βῆς φορητὴ. Εἰδὼ θὰ βῆς χαμόγελο ποῦ δὲν τὸ λογιζόντων σύννεφα, καὶ μιὰ καρδιά θὰ βῆς αἰώνια δικιά σου καὶ χάρδια τρυφερά.

Οὐ Γιὰ ποιὸν ἄλλο σκοπὸ λοιπόν, ἡ ἀγάπη ἦθε στὸν κόσμω, ἂν δὲν εἶνε ἴδια στὴς χαρὲς καὶ ἴδια στὴς λύπες, ἴδια στὴ δόξα καὶ ἴδια στὴ ντροπή; Δὲν ξέρω οὔτε ζητῶ νὰ μάθω ποῖ ἀφ' ἴδιο βαρύνει τὴ ψυχὴ σου. Θάλω νὰ ξέρω μόνον, πὺς σ' ἀγαπῶ ὅτι κί' ἂν εἶσαι.

Μὲ ὁ ὄρασε ἀγγελοῦ σου σὲ στιγμὲς εὐδαιμονίας, καὶ ναι ὁ ἀγγελὸς σου ὁ καλὸς θὰ νὰ μείνω στὴς στροφές; ποῦ οὐρ-

θάν. Κι' ὡς τὴν κόλασι ἄροχος θ' ἀκούθῃσω τὰ βήματά σου καὶ θὰ σοῦ γένω ἀσπίδα καὶ θὰ σὲ σώσω ἢ θὰ χαθῶ μαζί σου.

ΠΑΨΕ, ΟΙ ΠΑΨΕΙ...

Πάψε, ὦ! πάψε νὰ βιάῃς τὴν τρυφερότῃ σου καρδιά ν' ἀγαπήσῃ. Ποιὲ, ὦ! ποιὲ σὲ τόσο ἄγρια φλόγα δε θὰ μορῶσῃ ν' ἀνθῆξῃ.

Αφίνω γιὰ ἄλλους κάθε χαρὰ τῆς ἀγάπης; καὶ κάθε πόνο. Τὴν καρδιά του τὴ θέλω ἀδειανή. Τὴ θέλω τῆς ἀμεριμνησίας ἀγκάλη. Οὐ Μὴ, μὴ λές ποτε πὺς εἶνε γλυκεὶς τὼν ἐρωτευμένων οἱ πόνοι. Ποιὲ μὴ ποτε, δὲν θὰ πιστέψω, τὸ πλάνημα τοῦτο.

Νὰ κλαῖν' νύχτα καὶ μέρα ἀκατάπαυτα νὰ λυθῆν ἡ ζοῆ του. σ' ἀναστενάγματα αὐτῆ εἰς τὼν ἐρωτευμένων ἡ τύχη. Καὶ τέτοια δόξα δὲν τὴ θέλω γιὰ μένα.

ΤΟ ΦΕΙΔΙ

Η ἀγάπη μου κί' ἐγὼ κάτω ἀπὸ μιὰ σμυρτιὰ πλουμιστὴ καθώμιστε προχθές; εἶταν, ἔσει κονιά, μέσα ἀπὸ μιὸ ἀνθισμένη ροδογιά, ἐνὶ φειδάκι τὸ κεφάλι του προβάλλει.

Κύτισε, λέει ἡ κόρη, μὲ μάτια γελαστά Κύττα ἐκεῖ τὸ ἀπαίσιτο σύμβολο. Ποιὸς νὰ περιμένα τὸ πνεῦμα τὸ κακοποιὸ, τόσο ὑπουλα νὰ κρύβεται στὴ βελουδένια αὐτῆ τὼν ῥόδων γοητεία;

Ποτές ἀλήθεια ἡ βαρυσθυμιά δὲ σὺντυχς σὲ ποῖο ἀκατάλληλη στιγμή ἀπὸ ἐκείνη. Γιατί, ἄχ! ἐκεῖ ἴσα-ἴσα, μιλήσουμε, καὶ στῆς εὐδαιμονίας τὰ τρυφερά ν' ἀφειθαῖμε.

Σηκώθηκα τὸ φεῖδι νὰ σκοτώσω, μὰ ἐκείνη μὲ παρακάλια μεθ' ἰς σπλαχνικά νὰ μὴ τὸ κάμω.

Οχι, λέει τὸ κορίτσι, καὶ σπίνες βγαίνουν ἀπ' τὰ μάτια του καθὼς μιλοῦσε. Ἰσως μὲς-σὰ ῥόδα ἢ στ' ἀγκάδια ἢ στὸ σκοτάδι, νάχωμε λόγους νὰ τὸ φροβώμασι. Μὰ ὅταν τὰ μιὰρὰ του μάτια εἰδῶ φανερώνη, καὶ ὅταν ξέρωμε γιατί μὲ τόσο φθόνο λαμπυρίζουν, δὲ θαρρεῖς ἀγνοεῖς σ' ἐμοῦ ποῦ τοῦ φθάνει αὐτῆ ἡ τιμωρία;

Ας το νὰ ρέβῃ ἀπ' τὴ ζήλεια!

Η ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΟΥ ΣΑΑΔΗ

ΚΑΚΙΑ

Κολασμένη ἡ καλή σου ἀποτραβίεται σὲ μιὰ γωνιά τῆς κἀμαρᾶς σου. Γιὰ νὰ σὲ σκᾶσει μαδάει μὲ ἀδιαφορία ἕνα ῥόδο καὶ μουρμουρίζει σιγανὰ ἕνα τραγουδάκι. Πάρε γογγύρα καὶ οὐ ἐνὶ ἄλλο ῥόδο καὶ μύρισε ἐπὶ τὸ μπουμπουκὶ του τὸ ἄρωμα ἐκείνης τῆς σιγμῆς, γιατί σὲ λίγο, φλογερὴ καὶ λυπημμένη ἡ καλή σου, θὰ οἰκτῆσῃ τὴν ἀγκυλιά σου.

ΤΟ ΧΡΥΣΟ ΤΟΥΒΛΟ

Ενας φτωχὸς ἰερωμένος βρῆκε μιὰ μέρα ἕνα χρυσοὶ τοῦβλο, καὶ τὸ ἀπροσδόκητο αὐτὸ εἶδημα τόσο τοῦ γύρισε τὸ κεφάλι, ὅτε τὸ φωτισμένο του μυαλὸ σκοτεινιάσῃ ἀπ' τὰ νέφη τῆς φρ νύχτας. Πέρασε εἰς τὴ νύχτα ἀνούχος, γελαῖος οἰκτιρεῖ: «Ὁ θνητοὺς αὐτὸς μοῦ ἀρεῖ ὡς τὸ τέλος τῆς ζωῆς μου, εἶπε. Δὲ θέλω πια ἀνάγκη νὰ σκῆβω τὸ κεφάλι μου τοπεινὰ μπρὸς σιὸς πλουσίους, γιὰ νὰ μ' ἐλεήσουν. Θὰ χίσω ἕνα ὄπιτι μὲ μαρμάρους κολώνες καὶ μὲ σιέγη ἀπὸ ξύλο τῆς ἀδύτης. Γιὰ τοὺς φίλους μου θάχω ξεχωριστὸ δωμάτιο ποῦ ἡ πόσια του θὰ βγαίνη σὲ μγάλων κήπο. Ὁ ἀγορᾶσ δούλους, οκλᾶβους καὶ μαγεύρους καὶ θὰ τρέψω τὴν ψυχὴ μου μεσ' τὴν ἄνοι. Ἀὐτὸ τὸ σκληρὸ καὶ πρῶτοχο τριχίνο σιρῶμα μοῦ ἔχει κἀνη πληγὴς σιὸ σῶμα θ' ἀγορᾶσ μου ἀκό κρεββατί καὶ παντοῦ πιχεριὰ χαλιὰ θὰ σιρῶσω.

Η φαντασία του τὸν ἔκανε μωρὸ. Ὁ Κἀβουρας τῆς Μαιταιοδοξίας βύθισε τὰ δόντια του μέσα σιὸ μυαλὸ του. Εγκατέλιπε τῆς προσεχῆς καὶ τὰ θεολογικὴ του χρέη καὶ οὔτε ἐπρωσε οὔτε εἶπε. Μὴ μορῶντας ναῦνη ποθετὰ ἡουχισ, περιπλανήθηκε ἔξω σιὸς κᾶμπους, μὲ τὸ μυαλὸ σκοτισμένο ἀπὸ τὰ θέλητρα τῶν φαντασιοπληξῶν του. Εἶδε ἕνα γέρο ποῦ ἔξωσσε λίσση ἀπάνω σ' ἕνα τάφο, γιὰ νὰ κἀνη τοῦβλο. Κἀθ' ὡς καὶ τοῦπε τὴν ἱστορία του καὶ τὰ σκεδιά του. Ὁ γέρος σκῆφθηκε λιγάνι κί' ὄσιερα γύρισε καὶ τοῦπε: «Ὁ τρελλῆ ψυχῆ! Ἀκου τὴ οὐμβουλή μου. Γιατὶ προσήλωσε τὸ νῦ σου ἀπάνω σ' αὐτὸ τὸ τοῦβλο, ἀφοῦ μιὰ μέρα οἱ ἐπιθῆσοι ἀπὸ τὴ σκῆση σου θὰ ἀ-

Lenan

ΘΛΙΜΜΕΝΟΣ ΟΥΡΑΝΟΣ

Σὰν ἐγνοια στοιρανοῦ τὴν ὄψη ἀγοπλανιεται κείνο τὸ σύγνεφο κατσουφιασμένο καὶ βαρῦ. Καὶ τὸ χαμόκλαδο στὸν ἄνεμο χτυπιεται ὡσὰν ψυχᾶρρωστος ποῦ νὰ μιλήσῃ δὲν μπορεί

Βρονῶνὰ στὸν οὐρανὸ βαθεῖα κί' ἀποσταμένα... Τὰ νεφοβλεβαρα τὰ μαῦρα, ἀνοίγουν καὶ σφαλοῦν. Εἶσαι δα παῖζονε, σὰν-δακροβουραμει ἀματα, ποῦ κἀποτε θαμπῆς ἀχτιδὲς ξελοχούν...

Στὸ βαλτο μυριμαίει δροσιὰ κί' ἀνατριχίλλα, σκεπαῖε καταχινὰ, ἀναρία, ρουμανια ἀπὸ ρειχιῆς, καὶ μῆς στὴ λύπη του καὶ τὴ φρενομαυρίλλα, τὸν ἥλιο ὁ οὐρανὸς ἀποξεχναει μερонуχιτῆς...

AIDA

ΚΑΡΑΒΑΚΙ

Καράκι διαβατάριχο μὲ φτερωτὸ πανί, ποῦ φέρνει ἀπ' τὴ ξενητεία στὰ ξάρτια σου κρυμμένη. Κάποιε γλυκεῖα παρηγοριά γιὰ κείνον ποῦ πονεῖ, ἐλπιδά καὶ ὑπεμονὴ σ' κείνον ποῦ προσμεῖε.

Σταμάτησε τὸ δρόμο σου καὶ στὸ ταξίδι αὐτὸ, Πάρε γιὰ τὴν ἀγάπη μου χίλια φίλια κί' ἐλπιδες. Καὶ πῆς τῆς πῶς τὴν καρτερῶ, καρὰβι φτερωτῶ, Μὰ μὴ τῆς πῆς πόσο χ' ὠμῶ, πόσο θλιμμένο μ' εἶδες...

ΣΥΛΒΙΟΣ

ΣΕ ΒΑΡΕΙΑ ΜΑΤΟΚΛΑΔΑ...

Γῆτεμὲ μὲ καρτωμένο πάνω μου σὰν μαχαίρα... μᾶτι μου «δαθυσκωμένο» μὲ πλουρίματα «δρακία».

Σβῶσε μῆς στὴ σκοτεινιά σου τὴ τριβολιασμένη γῆ, ἀπ' τὴν ἐξεδραματιῶ σου νεῖος «ρ δόκοσμος» θὰ ἐγγῆ.

ΟΣΑΠΟΔΑΣ

ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΑΡΑΒΟΣ ΠΟΙΗΤΟΥ ΚΑΙ ΜΕΓΕΣΤΑΚΑ

ΟΜΑΡ ΚΑΓΙΑΜ

Τὴ θέλω, μιὰ σταλιά κραιὸ καὶ στίχους ἕνα τόμο κί' ὅσο χρειάζεται ψωμι γιὰ νὰ μὴ ζήσῃ μόνω καὶ τὴν ἀγάπη μου κοντὰ κί' ἂ εἶνε ἡ ἐσημαία, Δὲ σοῦ τἀλλ' ἄζω ἐγὼ εἴ' αὐτὰ μ' οὔτε Σουλτάνου θρόνο!

ΤΑΣ ΤΥΠΟΓΡ. ΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΑΣ ΕΙΣ ΤΟΥ «ΚΗΡΥΧΑ»

A. ΠΑΠΑΔΙΑΜΑΝΤΗ

ΣΤΟ ΧΡΙΣΤΟ, ΣΤΟ ΚΑΣΤΡΟ

ΔΙΗΓΗΜΑ

(Συνέχεια)
— Θυμάσαι κιλὰ, Στεφανῆ;
— Ὅπως ἔξες ἡ ἀμωσούνη σιὰ γράμματα το' ἐκκλήσας ἀπ' ὄξου, εἶσαι κί' ἐγὼ τὰ ξέρω ἀπ' ὄξου, ὅλα τὰ λιμανάκια, τοὺς κᾶβους, τὴ το' ἀμωσούνη, ὅλες τῆς ἔξρας κή τὰ κᾶφε α κή τὰ θαλάμια.
Καὶ προσήγγισαν μὲ πολλὸν κόπον καὶ ἀγῶνα καὶ βίτανον, βραγμένοι, θαλασοσπινμμένοι, μισοπαγωμένοι.
— Ἐκεῖ, ἔκει διανατῆται.
Υψηλῆν ἐν θαλάσσιον μάρμαρον, ὡς φυσικὴ ἀποδόθρα, πότε καλυπτόμενον ἀπὸ τὸ κῶμα, πότε ἀνέχον ὑπερῶνος τῆς θαλάσσης. Τὴν φορὰν ταύτην τὸ ἐκάλυπτε καὶ δὲν τὸ ἐκάλυπτε τὸ κῶμα. Επλησίασαν καὶ ἠσθάνθησαν πάραυτα τὸ εἰκαστικὸν ἠσθημα τῆς πᾶσεως τοῦ σᾶλου καὶ τῆς προσεγγίσεως εἰς σκαποτὸν κί'

ἐλλείμενον μέρος:
— Πάντα κτευεῖσαι! εἶπε, ποιὸν τὸ σημεῖον τοῦ Σταυροῦ ὁ κῶρ Ἀλεξανδρῆς, τότε εἰς τὴν ἐξεκαλίθη κ' ἐστάθη εἰς τοὺς πόδας του.
Επῆθησαν εἰς εἰς ἕξω. Εξεφάρτισαν τὰς ἀποσκευὰς καὶ ἠλάφρυναν τὴν βόσκων. Ἀνάμεσα εἰς τὸ μάρμαρον καὶ εἰς κρημνώδη ἀκτὴν ἐσηματίζετο μικρὰ ἀμμουδιά, δεξιά θὰ ἦκει εἰς νὰ σῶν ἄλλοδῆς τὴν ψτροπούλαν του, γορμμένη ἐπὶ μίαν πλευρὰν ἐπὶ τῆς ἀμμου, καὶ νὰ ἐξπλωθῇ καὶ αὐτὸς ἀπὸ τὴν ἄλλην πλευρὰν καὶ κοιμηθῇ θεωρῶν τοὺς ἀστῆρας.
— Τώρα νὰ σῶμονε τὴ βάρκα εἶπεν ὁ μάρμαρα Στεφανῆς κί' ὄσιερα οἱ ἄνδρες νὰ φορτωθῶμε δια τὰ πράγματα
(Συνέχεια εἰς τὴν Β' σελίδα).